

— Где е сега да ме види онзи проклетъ старецъ — Езопъ Баснописецътъ — дете опетни рода ни, като ни обяви за най глупавитъ животни. Щѣхъ да умия

за вѣчни времена това позорно петно отъ челото на моя онеправданъ родъ. Паметникъ щѣха да ми издигнатъ на Магарешка поляна признателнитъ поколѣния.

Е. Кювлиевъ.

Отдавна, въ рилскитъ осои, живѣлъ е милостивъ човѣкъ — любимъ на чужди и на свои, прочутъ наблизо и далекъ. Отшелникъ беденъ, срѣдъ скалитъ, съ легло отъ папратъ и треви — съ усмивка срѣщаль той бедитъ — и тѣй летѣли дни следъ дни. Отъ цѣлата околностъ често дохождали при него тамъ: нещастни, болни и злочести, съ молитва тиха на уста. Утехата давалъ той на бедни, макаръ че билъ и самъ беднякъ — лѣкувалъ болни и несретни, на всички билъ учитель благъ. Молитви шепнѣлъ къмто Бога и искалъ: всѣкжде въ свѣта

да нѣма грижи, ни тревоги и да царува доброта. Тѣй хубаво е било лѣте! — Небето — свѣтло, въздухъ чистъ, а долу — дрѣмѣло полето, шумѣлъ въ гората всѣки листъ. Но зиме, въ студъ, по снѣгъ и вѣтъръ, той пакъ е билъ отшелникъ клетъ и пакъ се молѣлъ въ пещерата — да нѣма зло на Божи свѣтъ. И отлетѣли дни, години, като отронени листа — животътъ му безъ шумъ отминалъ — въвъ постъ, молитви, самота. И днесъ, срѣдъ рилскитъ осои, при манастира — великанъ, се виждатъ вѣчнитъ покои на Рилския Свети Иванъ!

Ненчо Савовъ.